

Պարույր Սևակ

Ձյունը

Միրում եմ ես ձյունը:

Միրում եմ ես ձյունը,

Երբ որ նա իջնում է

Անտես երկինքներից այս մայթերին,

Եվ մեծաբա՛յլ , դանդա՛ղ դու շրջում ես,

Ինքդ էլ շինանալով անրջում ես

Այն, ինչ կյանքում վեհ է և անթերի:

Միրում եմ ես ձյունը:

Երբ որ նա իջնում է,

Դու հիշում ես հանկարծ

Անցած տարիներիդ խայտանքը մանկական,

Եվ քաղցրորեն սիրտըդ քեզ տանջում է:

Դու հիշում ես հանկարծ

Երբե՛ք շնոռացված այն աղջրկան,

Որի թարթիչներին իջած ձյունը

Լսելի է դարձրել սրտիդ բաբախյունը...

Միրում եմ ես ձյունը:

Երբ որ նա իջնում է,

Ինքդ էլ շինանալով՝ անրջում ես,

Որ գալիքը, վաղը, որ ապագան

Քեզ չտեսած անգամ՝

Ճանաչում է:

Եվ հաճույքից սիրտըդ խենթորեն ուռչում է.

Քաղցր է թվում, որ դու

Այս կյանքում չես ծնվել օրապակաս,

Որ ապրո՛ւմ ես, որ կա՛ս,

Որ շնչո՛ւմ ես...

Սիրում եմ ես ձյունը:

Սիրում եմ ես ձյունը,

Երբ որ նա իջել է,

Երբ իջել է նաև լռությունը,

Եվ մեծաքա՛յլ, դանդա՛ղ, լո՛ւտ շրջելով,

Դու գգում ես նրա

Փխրունության վրա

Քո մարդկայի՛ն մարմնի ծանրությունը...

II.1955թ.

Մոսկվա